

Edgar Allan Poe (1809 – 1849): Jáma a kyvadlo (+ Zrádné srdce aj.)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

Jáma a kyvadlo

(1) (...) Ty cáry paměti mi mlhavě vybavují vysoké postavy, které mne zdvihly a mlčky snášely kamsi dolů – níž a níž – až mne přepadla šeredná závrať z pouhé představy nekonečnosti toho sestupu. (...)

Ale jak jsem se opatrně sunul dál, začaly se mi v hlavě rojit tisíce temné pověsti o hrůzách Toleda. O zdejších žalářích se vyprávěly podivné věci – pouhé výmysly, říkal jsem si vždycky – ovšem tak podivné a tak příšerné, že je lépe opakovat je jen šeptem. (...)

Zanedlouho jsem však už zase pokračoval v obchůzce svého žaláře a s námahou jsem posléze dorazil k útržku látky. Do chvíle, než jsem upadl, napočítal jsem dvaapadesát kroků; než jsem pak došel k hadříku, ušel jsem dalších osmačtyřicet kroků. Urazil jsem tedy dohromady sto kroků; počítal jsem se dvěma kroky na yard, a tak jsem odhadl vnitřní obvod žaláře na padesát yardů. (...)

(2) Také podlahy jsem si teď povšiml. Byla kamenná. Uprostřed zela okrouhlá jáma, jejímuž jícnu jsem unikl; byla tu však pouze jediná.

To vše jsem viděl jen nejasně a s velikou námahou, neboť mé postavení i poloha se během spánku podstatně změnilo. Ležel jsem teď zcela natažen na zádech na jakémisi nízkém dřevěném rámu. Byl jsem k němu pevně připoután dlouhým pásem, který se podobal popruhu. Mnohonásobně mi ovíjel údy a tělo a ponechával trochu volnosti jen hlavě a levé paži, takže jsem se mohl jakžtakž krmít z hlíněné misky, která ležela po mém boku na zemi. S hrůzou jsem shledal, že džbán zmizel; ano, s hrůzou, neboť mne trýznila nesnesitelná žízeň. (...)

(...) Po půlhodině (snad uplynula i hodina – měl jsem nejasnou představu o čase) jsem opět vzhlédl. A teď jsem spatřil něco, co mne opravdu zmátlo a udivilo. Dráha kyvadla se prodloužila bezmála o yard. A jeho rychlost byla přirozeně také mnohem větší. Ale hlavně mne znepokojil dojem, že znatelně pokleslo. Nyní jsem zpozoroval – netřeba dodávat s jakým děsem –, že jeho spodní konec tvoří srpek třípytné oceli, dlouhý asi stopu od hrotu k hrotu, které trčí vzhůru, a že hrana srpku je zřejmě ostrá jako břitva. (...)

Některé z krys bázlivě ucouvly, mnohé se vrhly do jámy. To však trvalo jen chvíli. Nadarmo jsem nespolehal na jejich nenasytnost. (...)

Zřetelně jsem cítil, jak pouto povoluje. Věděl jsem, že se na několika místech již rozpadlo. S nadlidským úsilím jsem zůstával bez hnutí ležet.

A nechybil jsem ve svých výpočtech, nevytrval jsem nadarmo. Konečně jsem pocítil, že jsem volný. Popruh mi v cípěch splýval z těla. Avšak kyvadlo již dotíralo na mou hrud'. Rozťalo tkaninu na kutně. Prořízlo mi košili. Ještě dvakrát švihlo – všemi cévami projela mi ostrá bolest. Avšak nadešel okamžik úniku. Mávl jsem rukou a mé osvoboditelky se chvatně rozprchly. Pak jsem se zvolna, neúhybně, obezřetně, jen bočním pohybem a příkrčen, sunul z objetí pouta a z dosahu handžáru. Zatím jsem byl volný! (...)

(3) Tvar kobky se ve chvíli zešikmil v kosočtverec. (...) Rád bych byl přitiskl rudé stěny k své hrudi jako plášť věčného míru. „Chci smrt,“ říkal jsem si, „jakoukoli smrt – jen ne smrt v jámě!“ Já

blázen! Což mi dosud nenapadlo, že planoucí železo mě má zahnat právě do jámy? Cožpak bych vydržel ten žár? A kdybych i vydržel, mohl bych vzdorovat jeho tlaku? A kosočtverec se teď zužoval tak rychle, že už jsem neměl čas uvažovat. (...) Přestal jsem bojovat, má zmučená duše však dobojovala ještě jediným mocným, dlouhým a posledním výkřikem zoufalství. Cítil jsem, že vrávorám na samém okraji – odvrátil jsem oči - -

Ozval se zmatený šum lidských hlasů! Ryčný jek mnoha polnic! Dunivé rachocení tisícerych hromů! Natažená ruka zachytila moji ruku, právě když jsem v mdlobách klesal do propasti. Byla to ruka generála Lasalla. Francouzská armáda vstoupila do Toleda. Inkvizice byla v rukou svých nepřátel. (...)

Zrádné srdce

(1) (...) Měl jsem rád toho starce. Nikdy mi neukřivdil. Nikdy mne neurazil. Po jeho zlatě jsem nebažil. Myslím, že to bylo to jeho oko! Ano, to bylo ono! Jedno jeho oko se podobalo oku supa – bleděmodré oko, potažené mázdrou. Kdykoli se na mne upřelo, krev ve mně ztuhla. A tak jsem se pozvolna krok za krokem odhodlával vzít starci život a oka se jednou provždy zbavit.

A teď jsme u toho. Máte mě za šilence. Šilenci přece nic nevědí. Ale to jste měli vidět mne! Měli jste vidět, jak rozvázně jsem postupoval – s jakou obezřetností – s jakým bystrozrakem, s jakou přetvářkou jsem se pustil do díla! Nikdy jsem nebyl k starci vlídnější než v posledním týdnu před tím, než jsem ho zabil. (...)

(2) Když jsem dlouho velmi trpělivě čekal a nezaslechl, že uléhá, odhodlal jsem se pootevřít ve světlně úzkou, uzoučkou škvírku. Nedovedete si představit, jak potají, jak neslyšně jsem ji otvíral, až z ní konečně vyšlehl jediný šerý paprsek, pavoučí nitka, a dopadl na supí oko.

Bylo otevřené, dokořán, dokořán otevřené – a jak jsem na ně hleděl, rostla ve mně zloba.

(3) Nu, a teď – neřekl jsem vám, že to, co si mylně vykládáte jako šílenství, jsou pouze zbystřené smysly? – nu a teď, povídám, mi k uším dolehl hluboký, dutý, spěchavý zvuk jako tikot hodinek zabalených do bavlnky. Tento zvuk jsem také dobře znal. Byl to tlukot starcova srdce. Vydražďoval můj hněv, tak jako údery na buben pohánějí vojáka k odvaze.

(4) V mžiku jsem ho strhl na zem a převrátil na něj těžkou postel. Když jsem spatřil, že se mi dílo podařilo, radostně jsem se usmál. Avšak ještě po mnoho minut se ozýval tlumený tlukot starcova srdce. To mě už nerozčilovalo – stěnou ten zvuk nepronikne. Konečně to přestalo. Stařec byl mrtev. Odsunul jsem postel a prohlédl si mrtvolu. Ano, byl mrtev, nadobro mrtev. Položil jsem mu ruku na srdce a dlouho ji tam držel. Netlouklo. Byl nadobro mrtev. Jeho oko mě už trápit nebude. (...)

Nejprve jsem tělo rozsekal. Odřízl jsem hlavu, pak ruce a nohy.

Pak jsem z podlahy světnice vytrhal tři prkna a vše jsem uložil mezi fošny.

(5) V tu chvíli jsem nepochybně silně zbledl; hovořil jsem však ještě plynuleji a zvýšil jsem hlas. Ten zvuk však sílil – co jsem si mohl počít? Byl to hluboký, dutý, pospíchavý zvuk – tolik podobný zvuku hodinek zabalených do bavlnky. Dech se ve mně zatajil – ale vidím, komisaři nic neslyší. Hovořil jsem rychleji a důrazněji, avšak tlukot ustavičně sílil. Vstal jsem a začal se hádat o hlouposti, zvyšoval jsem hlas, až mi přeskakoval, rozhazoval jsem divoce rukama – avšak tlukot neustále sílil. (...) A ti muži se stále bezstarostně baví a usmívají. Je to možné, že to neslyší? Všemohoucí Bože – ne, ne, oni to slyší! Mají podezření! Oni to vědí! A posmívají se mé hrůze! (...) Ale vše bylo lepší než tato muka! A teď – poslouchejte – zas ten zvuk stoupá! Výš a výš a výš a výš!

„Lotři!“ zaječel jsem. „Konec přetvářky! Doznávám se – udělal jsem to já! Vytrhejte prkna – zde, zde! To jeho hnusné srdce tak tlučel!“